

Obsah:

I církev má své statistiky.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	2
Sborové finance 3: obětavost.....	3
Rozloučili jsme se.....	4
Jak žijeme: sestra Ludmila Henychová. .	9
Jedno výročí.....	13
16. Ekumen. bohoslužba za krajinu	15
Bůh je vždy se mnou,	17
Může křesťanství zažívat odpoledne? .	18
Kalendář na červenec a srpen 2023.....	21

I církev má své statistiky

V minulých letech, dokud byla seniorátní kurátorkou Zdena Skuhrová, vydávala každoročně Seniorátní ročenku. Ta měla sloužit členům seniorátního výboru a po jednom výtisku ji dostávali kurátoři všech sborů našeho seniorátu, aby s jejím obsahem a s důsledky pro vlastní sbor seznámili staršovstva – nebyla však určena dalšímu šíření. Čísla sama o sobě, bez důkladného vysvětlení a bez znalosti konkrétní situace, jsou totiž zavádějící. Ročenka ve Zdenině provedení shrnovala v přehledné podobě vývoj sborů za posledních 12 let z personálního i hospodářského hlediska podle jejich výročních výkazů.

V době trvajících covidových omezení takové srovnávání nemělo smysl, a tak se ročenka nevydávala. Jednak došlo k všeobecnému propadu např. počtu účastníků bohoslužeb, jednak se každý sbor s nastalou situací vypořádával po svém.

Teprve v letošním roce došlo k obnovení tradice a seniorátní ročenka vyšla, byť v zjednodušené podobě. Práce na ní se ujal Petr Štulc z Jarova a srovnává situaci v roce 2016 a 2022. Omezil se na personální údaje, hospodářské pro tentokrát vypustil. Jaký je výsledek? Z hlediska celého seniorátu vlastně pozitivní. Počet našich členů, odmyslíme-li si úbytek způsobený revizí kartoték, se prakticky nezměnil. To znamená, že počet křtů a přístupů vyrovnává úbytek úmrtími a odstěhováním. Počet salárníků mírně vzrostl. Poklesla ovšem, a to dost významně, účast na bohoslužbách. Možná to je částečným přechodem na sledování on-line?

Jak na tom je náš sbor? Záměrně se nepouštím do srovnávání s jinými sbory. Stále patříme do silné pětky, a to jak počtem členů, salárníků i účastníků bohoslužeb. S prakticky zanedbatelnou změnou počtu členů jsme stabilizovaným společenstvím – nepatříme ani do skupiny narůstajících sborů (jako je třeba Beroun nebo Kobylisy), ani těch s trvalým úbytkem. Co ovšem překvapí, je naše téměř poslední místo, pokud jde o vývoj průměrné účasti na bohoslužbách. Pokles asi vnímáme všichni, překvapuje ale, že to je během 7 let o 40%. Může to být věkovou strukturou dejvického sboru a poměrně vysokým počtem odchodu našich „skalních“ členů, přesto to stojí za zamyslení.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva 1.6.2023

- Rozšíření služeb presbyterů po dobu studijního volna Saši Jacobea (kontakt na zastupující kazatele, pokladna, ...).
- Po tutéž dobu omezení komunikace se SJ – téměř výhradně prostřednictvím M. Trgalové nebo J. Maška.
- Při bohoslužbách se zastupujícími kazateli bude dětem při VP pouze požehnáno.
- Podoba konfirmace a předchozího rozhovoru konfirmandů (nejen) se staršovstvem. Konfirmován bude na vlastní žádost i Václav Molnár.
- Bohoslužby ve vánočním a novoročním období se v tomto roce budou konat pouze 24.12., 25.12., 31.12. a až 7.1. – na podzim bude připomenuto a vysvětleno v Souterrainu.
- Poděkování rodině br. Čurdy za dar.
- Předběžná diskuse o možnosti sdílet modlitebnu s koptskou církví.
- Příprava sborové dovolené a letního tábora pro děti.
- Termín celocírkevní sbírky solidarity sborů stanoven 18.6.2023.
- Říjnová schůze staršovstva se posouvá na 12.10.2023.
- Informace o možnostech nákupu nových stolů do místnosti JAK.

- Informace o proběhlém naladění pianina a poděkování manželům Härtelovým.
- Další jednání se SR o nájmu z farářského bytu a modlitebny se zatím neuskutečnilo, odkládá se na pozdím.

Příští řádná porada staršovstva: 7.9. 2023 v 19:00 hod., své případné podněty adresujte, prosím, Magdaleně Trgalové či Janu Maškovi (ideálně emailem).

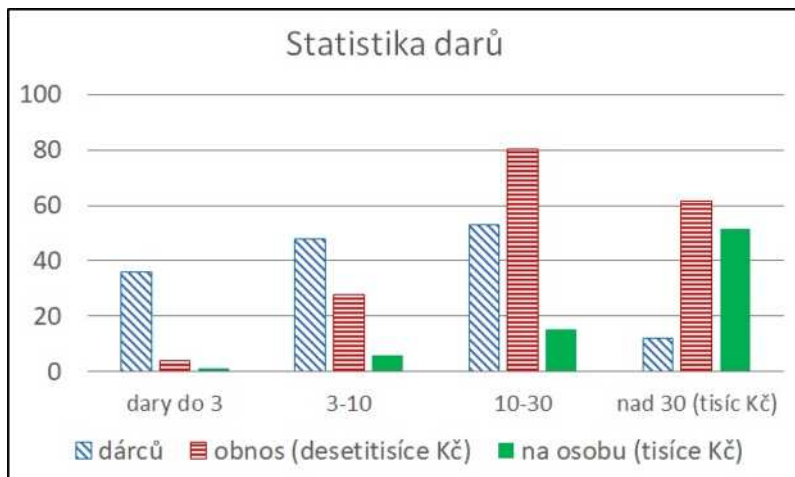
Sborové finance 3: obětavost v dejvickém sboru

Když už jsem se v úvodníku rozepsal o statistikách v církvi, nedá mi to, abych se ze statistického hlediska podíval na strukturu darů, které věnujeme na potřeby sboru, celé církve nebo na charitativní účely. To teď nebudu rozlišovat. Smyslem tohoto článku je ukázat, jak moc se – podle možností jednotlivých dárců – liší výše jejich příspěvků, a jak se podílejí na celkové obětavosti sboru. Zároveň může sloužit jako určitá výpověď o tom, jaká je typická výše „saláru“ v našem sboru.

Než se pustíme do čísel, chci předeslat, že nejsem fandou doporučení o saláru ve výši 5% čistého příjmu, které je zakotveno v současných rádech naší církve. Není z reálného světa. Nezohledňuje totiž skutečnost, že zejména u lidí s nižším příjmem je tento prakticky celý spotřebován na nezbytné životní náklady a částka, o jejímž využití mohou rozhodovat, je jen jeho zlomkem. Proto by bylo přijatelnější např. ustanovení, že se těch doporučených 5% počítá, řekněme, z příjmu sníženého o životní minimum. Jako nejvhodnější považuji prvorepublikovou (a starší) praxi, kdy se výše saláru odvozovala od výše daní vybíraných státem, ne od příjmu. Tedy, od koho nechtěl daně stát, od toho peníze neočekávala ani naše církve. Připomínám to i proto, že při tomto pohledu vnímám i tisícikorunové dary jako nadstandartní, díky za ně! Nemluvě už o tom, že tito „malí“ dárci nezanedbatelně přispívají do anonymních chrámových sbírek, které nejsou v dnešním přehledu zahrnuty.

A nyní ta čísla. Pracovně jsem si seznam dárců rozdělil do čtyř skupin, viz graf. První skupina zahrnuje příspěvky do 3 tisíc Kč, další mezníky jsou 10 a 30 tisíc. V grafu jsou vyneseny jednak počty dárců v jednotlivých skupinách, objemy příspěvků celých skupin a konečně

výše průměrného daru v jednotlivých skupinách. Jak se dalo čekat, převážnou část výnosů našeho sboru představují třetí a čtvrtá skupina největších dárců (pomímám skutečnost, že graf zahrnuje i peníze jdoucí mimo sbor). Ovšem ani zdánlivě malý příspěvek první skupiny není bezvýznamný – zhruba představuje čtvrtletní nájemné za modlitebnu! Budme vděční všem dárcům, velkým i malým, členům i přátelům našeho sboru.

Jan Mašek

V minulých týdnech jsme se rozloučili...

Vzpomínka na sestru Hálovou

„Jak tiše žila, tak tiše odešla, skromná ve svém životě, velká ve své lásce a dobrotě.“

Tato slova, která charakterizují její celý život, měla Eliška Hálová napsaná na parte. Zemřela náhle, ve svém bytě 2. května 2023 v nedožitých devadesáti letech.

Sestra Hálová byla věrnou členkou našeho sboru a pokud jí to zdravotní stav dovoloval, docházela na bohoslužby a na Klub poznávání. Protože jí chůze

čím dál víc dělala problémy, občas ji vozila autem její příbuzná, později využívala služeb Bezba dopravy, kterou si sama objednávala.

Přesto, že celý život žila sama, nikdy se necítila osamělá. Měla hodně zálib, když mohla, ráda jezdila s kamarády do přírody. Jak sama říkala, vždy bylo se na co těšit.

Věřím, že i teď se těší na tiché spočinutí v náručí Nejvyššího.

Pochována bude na hřbitově za kostelem ČCE v Horních Dubenkách.

Rozhovor se sestrou Hálovou si můžete přečíst v listopadovém Souterrainu.

Ve sboru jsme se rozloučili s Jendou Veselým. Jeho mladší syn, Vítek, přitom četl jeho životopis.

Sestry a bratři, dámy a pánové, byl jsem požádán, abych řekl něco o tátově životě.

Táta se narodil v podolské porodnici v neděli 20. srpna 1935. Oba jeho rodiče pracovali jako bankovní úředníci - jeden v Legiobance, druhý v Anglobance. Dědeček z otcovy strany měl holičský salón na Václavském náměstí a pak ve Vodičkově ulici, jeho rod pocházel ze Smolotel na Příbramsku. Dědeček z matčiny strany byl lesní inženýr a za Rakouska-Uherska zemský lesní inspektor pro Čechy, pak byl pracovně odeslán na dnešní pomezí Slovinska a Itálie, kde si našel slovinskou nevěstu, tátovu babičku.

S rodiči bydlel táta nejprve v Korunovačnické a poté v Bubenečské ulici naproti sokolovně. Do rodiny přibyla o 8 let mladší sestřička Zdenka. Do tátova dětství zasáhla válka, na jejím konci zažil při pražském povstání boj s německým odstřelovačem v protějším domě i sousedy pocházející z ruské emigrace, kteří měli v předtuše příchodu Rudé armády neustále sbalené kufry. Vzpomínal, jak si těsně po válce s dejvickými kluky hráli u ruzyňského letiště, kde prolézali zbytky německých letadel.

Táta nejdříve chodil do školy u Gottharda v Bubenči, pak nastoupil na anglické osmileté gymnázium. Tam asi začal jeho celoživotní zájem o anglické dějiny, politiku a literaturu. Od mladého věku byl humanitně zaměřen - hodně četl, učil se cizí jazyky, hrál na klavír, zajímaly ho dějiny i umění. Po únorovém převratu bylo však gymnázium uzavřeno a táta měl místo do tercie umístěn do učení na zedníka; nakonec se dostal alespoň na učňák do Chirany, kde se vyráběly lékařské přístroje. Díky ztrátě kádrových podkladů byl po vyučení přijat na střední průmyslovou školu strojní a elektro v Panské, kterou ukončil v roce 1957.

Na padesátá léta táta obecně nerad vzpomínal.

Vojnu táta absolvoval v letech 1957-59, nejdříve v Plzni na Borech a poté na Klínovci, kde měl díky znalosti němčiny a angličtiny za úkol odposlouchávat a zapisovat obsah západního vysílání. Odposlouchal ale také západní šlágry, které pak na klavír s kapelou složenou ze spoluvojáků hrál důstojníkům.

Po návratu z vojny táta nastoupil do Chirany, v průběhu šedesátých let přešel do ČKD v Podkovářské ulici, kde vydržel až do osmdesátých let, kdy ho přesunuli do Výzkumného ústavu naftových motorů na Smíchov. Pracoval jako technický úředník, zejména překládal technické texty z němčiny, angličtiny a ruštiny. Po práci chodil na procházky a na koncerty a hodně četl.

Koncem šedesátých let se na jazykové škole seznámil s mladou dámskou krejčovou z Kutné Hory, tedy mou mámou, která jej, umírněného katolíka, přivedla do evangelického prostředí. Díky uvolnění poměrů se podíval do Jugoslávie, Itálie a Rakouska.

Rodiče měli svatbu v červnu 1969, můj bratr Jenda, se narodil následujícího roku. I s ním obývali dvoupokojový byt v Bubenečské s tátovými rodiči, naštěstí se tátovi povedlo zařadit do stavebního bytového družstva zaměstnanců ČKD, které plánovalo stavět svépomocí řadové rodinné domky mezi Ďáblickým hájem a Ďáblickým hřbitovem, takže táta pak několik let po práci dojížděl ještě pracovat na stavbu. Už po přestěhování jsem se narodil já. Ze svého dětství si pamatuji čilou korespondenci a setkávání rodičů s východoněmeckými evangelíky, tak alespoň mohli využít své

znalosti němčiny.

Po sametové revoluci pak mohl táta vyjet i do západního zahraničí, konečně se podíval i do Anglie.

Doslova hltal zahraniční i domácí politiku, o které rád diskutoval, rád procházel antikvariáty, kde objevoval gramodesky a CD s vážnou hudbou a knížky o historii i krásnou literaturu. Miloval koncerty a poslech hudby, u které si často pro sebe dirigoval, procházky po lese a českou kuchyni, kterou máma s radostí vyvářela.

Po 80. narozeninách se u něj bohužel začala projevovat Alzheimerova choroba, která mu postupně ubírala psychické i fyzické síly. Nejdříve se o něj doma starala máma, posléze o tátu pečoval celodenně bratr s máminou pomocí. Až v posledních týdnech, kdy se tátův stav velmi zhoršil, byl hospitalizován.

Táta byl talentovaný a sečtělý, skromný a slušný člověk, povahou mírný a klidný, ale s pevnými zásadami.

Budeme na něj vzpomínat s láskou a v dobrém.

Za rodinu děkuji všem, že jste se s tátou přišli rozloučit.

Vít Veselý

Vzpomínání na Dušana

Rád bych uvedl pár vzpomínek na zesnulého bratra Prof. Dušana Čurdu.

Bratra Dušana jsme měli s mojí ženou Janou moc rádi. Znali jsme se snad půl století. Dušan byl nejen špičkovým odborníkem ve svém oboru konzervárenství a obalů, ale i hluboce věřícím evangelickým křesťanem. Rád vzpomínal na období, prožité v Přerově na Moravě, městě s bohatou, zejména bratrskou, historií. Tu se setkává s rodinou tamního faráře Vladimíra Pokorného a s jeho dvěma syny: Janem, později vynikajícím chemickým odborníkem, a Joelem, kteří se pak stali jeho celoživotními přáteli.

S bratrem Dušanem jsem se pravidelně vídal nejenom při nedělních bohoslužbách, ale i při jiných příležitostech. Dušan byl velmi pilným účastníkem všeho, co se v našem dejvickém sboru konalo. Byl také jednu dobu presbyterem a já jako tehdejší kurátor, na jeho moudrá vystoupení při jednáních staršovstva rád vzpomínám. V poslední době se několik roků v létě účastnil týdenního seniorského pobytu v bělečském táboře a byl aktivním a oblíbeným členem tohoto společenství. Rád a pěkně zpíval, což i zde uplatňoval. Starší lidé mají rádi lidové písničky a Dušan jich znal mnoho z paměti – a to jak české, moravské, tak i slovenské. Narodil se totiž na Slovensku a proto i tyto mu byly blízké. Ale ovšem velmi rád zpíval, obdobně jako já, staré bratrské písně. Vzpomínám, jak si prozpěvoval písničku „V sjití tomto pravme sobě, jaká radost v Páně domě...“ Zdá se mi, že tu radost prožíval už nyní, při nedělních bohoslužbách. Společně jsme měli také rádi Vysočinu. Myslím, že do posledního času svého života rád zajížděl na chalupu v obci Borová u Poličky. S jemu vlastní intenzitou se zajímal o její historii a za to vedení obce s vděčností Dušana přijala jako svého občana. Závěrem děkuji Pánu Bohu za všechno, co jsem s ním směl sdílet a za všechno to dobré, co jsem od něho mohl přijmout.

Pavel Prosek

Jak žijeme: sestra Ludmila Henychová

Letem světem mého života

S Lidkou Henychovou jsme se sešly u mne na zahradě. Bylo krásné počasí, svítilo sluníčko, bylo příjemně teplo. Hezky se nám povídalo, čas ubíhal, bylo už pozdní odpoledne a já jsem neměla téměř nic napsáno. Sepsaly jsme tedy na návrh Lidky několik základních bodů, podle kterých si pak svůj životní příběh napsala. Tady je výsledek.

Pověz nám něco o svém dětství.

Vždy jsem byla hrdá na to, že jsem se narodila v Československu, v Trnavě. Bylo to v červnu 1933. Šťastná půlka mého dětství byla pohádková, s milujícími rodiči. Tatínek, v době mého narození jedenatřicetiletý, byl účetním v továrně na čokoládu Figaro, maminka, o třináct let mladší než otec, byla v domácnosti. Já byla ten opečovávaný jedináček. Bydleli jsme v nevelkém bytě 1+1. Živobyti nic moc, ale zle nebylo. Na dovolenou do Čech či po Slovensku, na pivečko i na srazy české menšiny, na cvičení a slavnosti Sokola se vždy ušetřilo.

Tolik jsem si přála sourozence! Podle zvyku jsem stále sypala mák za okno, aby mi „bocian doniesol bračeka“. Čáp se k tomu ale neměl...

Jenže pak zasáhla do tvého dětství válka...

Ano, šťastná polovina dětství skončila. Hitlerovo šílenství – sen o Velkoněmecké říši, která bude vlastnit nejen Evropu – dolehlo na Československo v říjnu 1938 a v březnu následujícího roku pomyslná sekyra definitivně dopadla. Den před vpádem nacistické armády se odtrhlo Slovensko a prezidentem byl jmenován Tiso. 15. března 1939 v 6 hodin ráno vtrhli nacisté do Čech, byl zřízen Protektorát Böhmen und Mähren s úředním jazykem německým. V Trnavě začaly bouře. Průvody táhly ulicemi s hesly „Čehúni ven“ (Židé též).

1. září 1939 jsem nastoupila do 1. třídy evangelické školy. Hned 18. září byl můj tatínek zatčen a uvězněn na falešné udání dvou kolegyň z kanceláře. Byl obviněn z výroků proti Tisovi. Po třech měsících ho sice osvobodili, zároveň však byl vyhozen ze zaměstnání a vypovězen ze Slovenského štátu. Vánoce byly náš poslední čas v Trnavě. V třesnutých mrazech jsme v nevytopeném vlaku s ledovými květy na oknech opouštěli domov a v noci na 13. únor 1940 přejížděli hranici. Mně bylo šest a půl roku, mamince 24 roků – moc mladá na tolik změn.

Tátův přítel, spolužák z obchodní akademie v Hořicích, se postaral o to, abychom měli kam hlavu složit: na Čáslavsku ve Vrdech – Bučicích. Z velkého města, Trnavy (nazývané někdy „slovenský Řím“), jsme se ocitli uprostřed krásné české přírody pod Železnými horami s protékající řekou Doubravkou.

Můj tatínek pracoval ve Vrdech v kanceláři továrny na cikorii Štefanka a tak jsme byli ubytováni v přízemním továrním domě, tzv. „pastoušce“. Byty byly většinou jen o jedné místnosti, bez vybavení, jen s elektřinou. Vše bylo jiné, ale hezké: dvůr byl se stromy, králíkárnami a dřevníky i studnou. Pro děti nájemníků – a že nás v té době bylo kolem deseti – to byl malý ráj s velkým kamarádstvím. Úplně jsem tehdy zapomněla, že musím sypat mák za okno. Avšak bráška se mi stejně narodil, Vláďa po tatínkovi. Byla neděle Velikonoční 5. 4. 1942. Přišel ale do té nejhorší doby. V dalším měsíci začalo děsivé období tzv. „heydrichiády“. I náš pan farář Dobiáš byl odvezen do koncentračního tábora v Dachau. Na rozdíl od spousty jiných přežil.

Pan farář Dobiáš? Do kterého sboru jste patřili?

Byla jsem pokřtěná katolička. Rodiče přestoupili do ČCE, když mi byly tři roky. Ve Vrdech jsme měli dvě možnosti, kam do kostela: buď do Čáslavi lokálkou, nebo do sedm kilometrů vzdálené Semtěše na kolech nebo pěšky. V Semtěši byl krásný sbor, krásný kostel s evangelickým hřbitovem, kde je pochován například i známý senior Pelíšek. S panem farářem Dobiášem a jeho rodinou se moji rodiče velmi spřátelili. Dodnes vzpomínám na jeho osamělou rodinu (po jeho zatčení) a na nedělní školu, která bývala odpoledne po obědě.

Děti zaplnili sál „Pelíškovy síně“ v domě vedle fary. Rádi jsme zpívali „Vzhůru bratři, prapor Krista v nový zve nás boj“. Zvlášť kluci se viděli, jak vyhrají válku s německými vojáky.

Maminka byla v domácnosti. Moc šikovná: pletla, šila, chovala králíky. Před Vánoci jsme měli ve vaně husu, kterou vykrmovala šiškami.

Škola mě docela bavila. Jen začátek po příjezdu ze Slovenska byl těžší. Když jsem byla vyvolána, spustila jsem někdy slovensky – a děti se posmívaly. Brzy to přestalo, česky i slovensky jsem uměla „od narození“. Od třetí třídy jsme měli i výuku němčiny, byl to úřední jazyk. Na vysvědčení jsme měli známky psané slovně, nejdříve v němčině, v druhém sloupci česky.

Těžkosti byly se vším: jídlo, průmysl... všechno šlo na válku a na velké V (=vítězství). Něco zlého pro něco dobrého: naučili nás aspoň vším šetřit, všeho si vážit, nic nevyhazovat.

Přišel květen 1945, měsíc splněné naděje: konec války, konec němčení. Bohu díky! Ale také vlastně konec dětství. Bylo mi 12 let. Po čtyřech letech obecné školy a dvou na měšťance jsem se dostala na gympl v Čáslavi. Ale hned dva měsíce nato jsme se stěhovali do Nového Bydžova.

V Bydžově jsme bydleli v domě, který patřil továrně na likéry. Byl hned vedle gymnázia, kam jsem mohla chodit zadním vchodem přes dvorek. V bytě ale byli švábi. Hned, jak se zhaslo, vylézali ze všech možných koutů. Proto jsme se už za půl roku přestěhovali do Hořic. Můj táta pocházel z blízkých Lískovic. Byl z pěti dětí, všechno chlapci. Jejich otec – můj dědeček – byl nadlesní a správce lesního zámečku. V Hořicích chodil můj otec do měšťanky a poté na obchodní akademii. Na tamějším hřbitově je pochována jeho maminka, kterou on velmi miloval a která zemřela předčasně, po čtyřicítce.

Hořice znamenaly pro otce víc než návrat ztraceného syna. Tolik se těšil, že tu zakotví. A co znamenaly Hořice pro mne? Mládí – bylo mi 13 let. Bylo po válce, z exilu se vrátil prezident Beneš. Zas jsme mohli chodit do škol, cvičit v Sokole nebo plánovat si, jak dál a kde pomoci zpustošené zemi. Ale pak přišel „Vítězný“ únor 1948, převrat. A zase se zatýkalo. I můj otec byl uvězněn, přečetl si totiž pět řádků

z Benešova proslovu, když byl donucen odstoupit. Zůstali jsme s maminkou sami. V té době jsem kromě brášky Vládi měla i maličkého bratra Petra (narodil se v lednu 1947).

Hořice byly pro tebe osudové, vid'?

V Hořicích byl farářem Bedřich Henych. Ve sboru jsem byla na jaře 1947 konfirmována. Netušila jsem samozřejmě, že bych našeho faráře jednou mohla vyvdat jakožto svého druhého otce. Jeho syn – můj budoucí manžel – chodil na gymnázium o třídu výš než já. S Dáňou jsme byli oba plaší. Když jsme šli proti sobě po ulici, přešli jsme raději na druhý chodník.

Už na gymnázium jsem měla plány, co budu studovat na vysoké škole: buď teologii nebo architekturu nebo přírodní vědy. Nakonec jsem si vybrala architekturu. Když jsem rozesílala v lednu 1957 promoční oznámení, poslala jsem také svému bývalému faráři Henychovi (v té době jsme už v Hořicích nebydleli, rodiče se přestěhovali za prací do Teplic nad Metují). Pogrataloval mi a začali jsme si psát. Pak se vložil do korespondence Dáňa a psala jsem si s ním. Dopisovali jsme si spolu rok, párkrát se i viděli (byl v té době vikářem v Hradci Králové). Vzali jsme se o Velikonocích 5. dubna 1958 (přesně 16 let po narození bratra Vládi).

Jako manželka faráře jsem se rozhodla, že nebudu dělit svůj život na dvě poloviny – na rodinu a na profesi architektky – ale na třetiny: rodina, povolání a paní farářová.

Brzy po svatbě nastoupil Dáňa jako vikář k Salvátoru, kde v té době byl farářem M. Krejčí. U Salvátora se nám narodila Lydie a na dalším sboru, v Jičíně, synové Petr a Daniel.

Vraťme se zpátky k tvé profesi architektky. Bylo běžné v té době, že architekturu studovala děvčata?

Na Fakultu architektury a pozemního stavitelství jsem nastupovala v září 1951. Bylo nás skoro 70, z toho jen 9 holek. Studium mělo trvat 4 roky, ale postupně nám přidávali další předměty – nakonec jsme končili za pět a půl roku. Ubytování bylo na kolejích různě po Praze. Domů jsem mohla jet tak jednou za tři týdny, nebylo tolik peněz. Taky knížky ke studiu a skripta nebyly nejlacinější. Dostávala jsem sice prospěchové stipendium a byla jsem od 2. ročníku jako „pomvěd“ na

katedře dějin architektury, ale i z těchto dvou malých příjmů bylo těžké vyžít. Navíc přišla v r. 1953 měnová reforma a z úspor nezbylo nic. Nebyla jsem sama, kdo prázdniny i část doby studia vyplnil různými brigádami a pracemi. Ale přesto: studium bylo prima a Prahu, město krásných staveb, divadel (lístek do Národního divadla na stání byl tehdy za 3 Kčs) a jiných pozoruhodností, jsem si zamilovala.

Devadesát let, to je jistě důvod k vděčnosti...

Je to důvod k veliké vděčnosti za všechno, co mi bylo v životě dáno a svěřeno. Znovu se vracím zpátky ke svému rozhodnutí a vidím, že dělit čas na tři díly bylo dobré. A bylo to vlastně mé rozhodnutí?! (Př. 16, 9: „Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin“)

Číslo 3 mne stále doprovázelo:

- moje rodina: 3 děti (a další 3 vyvdané či vyženěné)
- můj sbor: 3 místa (Salvátor, Jičín, Dejvice)
- moje zaměstnání: 3 místa (Dřevoprojekt, OSP Jičín, PVÚ ČVUT Praha)

A nakonec: číslo 1, „moje jednička“ – myšleno na tomto světě – byl můj manžel Daniel. Nemohla bych mít lepšího člověka, než byl on. Díky!

Díky, Pane, za dar života, za víru v budoucnost, za cestu k Tobě blíž.

Díky Tobě, Pane!

Děkuji za hezké povídání.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Jedno výročí

Milá Lído,
slavíš neuvěřitelně významné krásné životní jubileum.

Ráda bych se připojila do řady gratulantů, abych Ti popřála všechno nejlepší.

Co je to ale „to nejlepší“? Každý si pod tím představuje něco jiného. Protože jsme skoro stejně staré a chodíme spolu mnoho let do

stejného „kostela“, myslím si, že ty představy o „tom nejlepším“ máme podobné. Zdraví, dobré vztahy v rodině, ale hlavně Boží požehnání.

Ať je Pán Bůh stále s námi, a ať my se ho stále držíme. Není nic krásnějšího, než „chodit s Ním“.

Milá Lído, jsem vděčná za to, že jsme v tom našem milém dejvickém sboru mohly „vyrůstat“ vedle sebe a mnohé ze svých životů spolu i sdílet. Vzpomínám např. na naše silvestrovská setkání (Henychovi, Tůmovi, Proskovi, Jasných). U Vás jsem obdivovala sošku dívky, kterou jsi sama vytvořila. Můj obdiv mělo také jiné výtvarné dílo - velký paličkovaný obraz, který visel vpředu v modlitebně ve Wuchterlově ulici. (Kde teď je?) A obdivuji i všechny jiné Tvoje talenty, které jsi dávala do služby všem, rodině vlastní i rodině sborové.

Děkujeme Ti za všechno a měj se dobře.

Vděčně Jana Jasná.

Naše milá Lída Henychová spěje k devadesátým narozeninám.

Vždycky jsme u Lídy obdivovali, co všechno stihá, jak je praktická. Uměla si vždy poradit i s řadou řemeslných prací. Kdysi při návštěvě na faře v Jičíně u Henychů bylo vždy příjemně. Uměla svému manželovi pomáhat ve sboru a byla současně úspěšná ve svém oboru - architektuře.

Když Dáňa vikářoval u Salvátora, skromně s ním sdílela ubytování v jedné místnosti bez příslušenství. Vzpomínáme i na její dobroty, které připravuje v kuchyni.

Máme rádi její milou a družnou povahu a přejeme jí Boží ochranu i v budoucnu.

Jana a Vladimír Kohoutovi

Kytička k narozeninám jubilantce

Koncem měsíce června se dožívá sestra farářová Ing. arch. Ludmila Henychová požehnaného věku, svých devadesátin. Se sestrou Henychovou a jejím manželem, výrazným farářem našeho dejvického sboru, nás váže dlouholeté přátelství. Prožili jsme s nimi mnoho pěkných chvil, nejen ve společné sborové službě, ale i při pobytech v horském evangelickém středisku v Herlíkovicích. Lída byla velkou

pomocníci a oporou svému muži v jeho celoživotní duchovenské službě. Od samého počátku jsme u ní rozpoznali mnohá její obdarování, jimiž nejen dejvickému sboru, ale i mimosborovému okolí, dodnes slouží. Její nápaditost, racionální uvažování a organizační schopnosti nejednou uplatnila při řešení vybavení a úpravách sborových prostor. Byla to právě ona se svým manželem, kteří přišli s myšlenkou vybudovat současné pěkné sborové prostory, v nichž se rádi shromažďujeme. Oceňujeme u ní, že má lidi ráda a svým přívětivým a přátelským přístupem je oslovuje. A tak Ti, milá Lído, přejeme, aby Tě Pán Bůh i nadále svou milostivou péčí ochraňoval a přidával potřebnou sílu a zdraví.

Pavel Prosek

16. Ekumenická bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách

(Akci pořádá Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci se spolkem Nad Drahaňským údolím, OS na ochranu památek v Dolních Chabrech a s městskou částí Praha-Suchdol. Předchází jí pouť z Dolních Chaber, od kostela Stětí sv. Jana Křtitele.)

Letošní bohoslužbě za krajinu v sobotu 27. května mimořádně přálo počasí. Stanové přístřešky na zahradě na Sedleckých skalách nebyly postaveny kvůli dešti nebo větru jako kolikrát v minulých letech, ale aby poskytly stín před sluncem. Sešlo se něco přes padesát lidí, někteří přišli pěšky z Dolních Chaber.

Kázáním posloužil Mikuláš Vymětal z Českobratrské církve evangelické, v níž působí jako celocírkevní farář pro humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené. Dále se zúčastnili Roman Zábrodský, kazatel Církve československé husitské, a faráři Obce křesťanů Milan Horák a Stanislava Veselková. Farář Matúš Kocian z dejvické farnosti sv. Matěje nakonec nemohl přijet kvůli jiným povinnostem. Byl přítomen aspoň svou nedávno vydanou knihou "Žehnám veškeré Boží havěti", kterou si mohli přítomní prolístovat. Své písně zazpíval a společný zpěv doprovodil Tomáš Najbrt.

Mikuláš Vymětal své kázání věnoval stromům. Mottem bohoslužby byla slova z knihy Job (14, 7-9): *Stromu zbývá aspoň naděje, že i když podřát, začne rašit znovu a že jeho výhonky růst nepřestanou, byť*

odumřel jeho kořen v zemi a na prach ztrouchnivěl jeho pařez. Jak ucítí vodu, pučí znovu, rozvětví se jako mladý stromek.

Kazatel připomněl význam stromů v různých souvislostech. Stromy utvářejí naši krajinu, jsou to národní symboly, mluví se o nich na mnoha místech v Bibli. Strom života v rajsském Edenu, cedry, z nichž byl budován chrám, Ježíšem často zmiňovaný fíkovník, známý první žalm, v němž je spravedlivý člověk přirovnán stromu zasazenému u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas... atd. Stromu zbývá naděje – a co nám?

Kázání končí příběhem z Talmudu, podobenstvím o muži, který šel zmožený pouští, našel strom se sladkými plody, v jehož stínu bylo příjemně a pod nímž tekla potok. Osvěžený muž se chtěl stromu odvděčit, ale shledal, že nemá smysl přát a žehnat stromu, aby nesl sladké plody či dával příjemný stín, neboť již takový je. Ale má smysl toto přát a žehnat jeho ratolestem. Podobně je tomu u lidí a rabi uzavírá - kéž tedy Bůh dá, aby tvoji potomci byli takoví jako ty.

Hostem následné besedy byl Tomáš Zděblo z nedalekých Roztok. Zabývá se praktickou ochranou přírody a péčí o krajinu. Je soukromým zemědělcem, chovatelem ovcí, zakladatelem a předsedou ochranářského spolku Jestřábník. Snaží se, v rámci možností a limitů daných člověku, vrátit krajině mezi Roztokami, Úněticemi a Suchdolem alespoň trochu z její dávné krásy a zdraví. Uvedl besedu na téma Návraty do opuštěných krajin. Lidé, kteří po staletí utvářeli naši krajinu už jsou dávno povoláni mimo tento svět. Dnes krajina žije jen několik procent z nás. Co si z ní bereme, co do ní vnášíme, promítáme my ostatní? Jak se k ní dnes vztahujeme? Dobré otázky jsou lepší než špatné odpovědi, i když po nich zůstává jen mlčení...

Fakt je, že se o životě pastevců, o krajinách vnitřních i vnějších i o mnoha jiných věcech mluvilo ještě hodně dlouho. Rozcházel jsme se a loučili s radostí a s vděčností za požehnané setkání.

(28. 5. 2023, Anna Hejlová, pro Katolický týdeník)

Bůh je vždy se mnou, ať se děje co se děje

Zažili jste někdy pocit, že je Bůh daleko nebo že vám je upřena Boží milost? Že jste sami odkázáni jen na sebe a že Vám někdo může

dokonce Boží společenství vzít, zakázat, upřít?

Samozřejmě jako křesťanka rozumem vím, že to tak není. Bůh je s námi v každé životní situaci, naslouchá nám a je jen na nás, jsme-li ochotni naslouchat my jemu.

Ale přesto jsem ten pocit zažila a věřte mi, není to nic hezkého cítit se totálně odštěpena od Boží lásky, ochrany, pomoci, sdílení. Někde hluboko v mé duši byl totiž uložen strach, že o Boží lásku mohu přijít. A ten měl vyjít najevo, abych se ho mohla vědomě zbavit. Ale to už předbíhám.

Je to asi 3 roky, co jsem se vydala do katolického kostela sv. Ignáce z Loyoly na Karlově náměstí. Jak je mým zvykem, kromě modlitby se snažím vždy každý kostel prozkoumat. Boční kaple, presbytář, kazatelnu, zpovědnici, jednotlivé oltáře. Kladu si otázky: v jakém slohu byly postaveny? Jsou zde od počátku stavby nebo byly doplněny později? A co výzdoba? Jací světcí jsou zde znázorněni na freskách, obrazech, sochách? Nesmím opomenout klenby. Jejich velkolepost a monumentalita je povznášející.

A tak jsem se při procházení a zkoumání dostala do jedné postranní kaple. V té chvíli jsem byla v kostele prakticky sama, všimla jsem si jen jednoho muže stojícího mezi lavicemi zabraného v hluboké modlitbě.

A najednou se ozval hlas: „Paní, opusťte urychleně kostel, nemáte tu co pohledávat“. Ztuhla jsem a rozhlížela se kolem, kdo a ke komu to mluví. Nikoho jsem neviděla. I když byly kaple průchozí, napadlo mě, že jsem tam třeba neměla vstupovat. Ale kvůli tomu mě přece nemusí vykazovat z kostela. Začalo mi být do breku, chtěla jsem vysvětlení, cože jsem těm katolíkům provedla, že mě vyhazují z Domu Páně.

Pána zabraného do modlitby nešlo rušit. Právě někdo procházel kostelem, ptala jsem se ho, ale dotyčný prý ten hlas neslyšel. Věděla jsem, že tomu musím přijít na kloub, jinak budu nešťastná a smutná. Vyšla jsem ven a začala pátrat po faře či jiném místě, kde bych mohla dostat odpověď, vysvětlení toho, co se stalo.

Faru jsem našla za rohem v Ječné ulici. Seděli tam dva vrátní a na moje dotazy nechápavě kroutili hlavou. Dokonce se mě zeptali, jestli

jsem ten hlas opravdu slyšela. Říkala jsem jim, že opravdu nejsem blázen, i když jsem si tak začala připadat. Celé to bylo takové prapodivné. Jeden z nich mě uklidňoval prorockými slovy, že určitě přijdu na to, ne co se stalo, ale proč se to stalo, jaký to má význam.

A rozuzlení? Ten druhý vrátný někam zavolal a pak konečně zvolal: „Jo tak to byl kostelník.“ Na prahu kostela se totiž objevila známá žebračka, tak ji chtěl usměrnit. To byla úleva. Jako by mi spadl kámen ze srdce.

A já si až následně uvědomila několik poučení pro svůj život.

1. Ne každá výtka je nutně směřována mně.
2. Bůh je se mnou a o jeho lásku mě NIKDO a NIC nepřipraví.
3. Každá situace má své vysvětlení.
4. Věci vypadají jinak, než opravdu jsou.

Děkuji Bohu za tento důkaz Jeho Milosti a Lásky. Už se nebojím.

Jiřina Muzikářová

Může křesťanství zažívat odpoledne?

Někdo si myslí, že může. Dokonce si myslí, že tomu tak je. A pokud ten někdo rozumí dějinám, žije v církvi, pracuje jako psycholog i sociolog, má to svoji váhu. Pokud navíc čerpá z pokladnice myšlení takových osob, jakými jsou či byli sv. Augustin, Jan Amos Komenský, Carl Gustav Jung, papež František, Richard Kearney nebo apoštol Pavel, může nám otevřít hluboký pohled na dnešní stav církve i vyhlídky do budoucna. A je-li autorem úvah navíc Tomáš Halík, můžeme se těšit i na brilantní analýzu příčin, na porozumění dnešnímu tápání i vidět naději do budoucna.

Originální myšlenkou je třeba „třetí osvícenství“. Neprobíhá ve světě kolem nás teď? Po první zprvu francouzské vzpoury za společenskou svobodu proti feudálním poutům probíhalo něco podobného v 60. letech 20. století. Jen šlo o svobodu individuální, svobodu vyjadřování emocí v úzkoprsé společnosti. Vlastně „druhé osvícenství“. Dnes pozorujeme něco nového. Touhu získat svobodu pro ostatní lidi, tvory, pro námi ohroženou přírodu. Podle Tomáše Halíka se má církev učit číst znamení doby, snažit se porozumět

ostatním a jednat s nimi. Ne, abychom je přitáhli do svého ovčince a oni se stali podobnými nám. Ale abychom se my mohli stát jejich bližními.

Jinde se autor ptá, kdy konečně nastane obrat od „katholicismu bez křesťanství“ k „novému čtení evangelia“ podle papeže Františka. Není i pro nás někdy snazší říci „jsem evangelík“ než prosté „jsem křesťan“?

Autorův pohled bez předsudků vůči jiným vyznáním, odlišným náboženstvím i vůči uvažování lidí zcela nenábožensky založených vychází nejen z jeho pastorační a psychologické zkušenosti, ale také z pevného zakotvení ve vlastní církvi (i když se rozhodně nebojí kritického pohledu na ni). Ale zejména je pak založen na hluboké znalosti a porozumění Písmu a na tom, že prostě bere vážně Ježíšova slova a činy.

Nás Dejvické může velmi potěšit, že mnoho z popisovaných potřebných úkolů církve na prahu „odpoledne křesťanství“ se v našem okolí už děje. Mokrát jsem si při čtení vzpomněl na dílo Diakonie, na kazatele v Nekostele, na duchovenskou službu v armádě či na nemocniční kaplany. Ale hodně toho zbývá i na nás ostatní...

Tuto knihu rozhodně doporučuji. Máte odvahu?

HH

Tomáš Halík: Odpoledne křesťanství (Odvaha k proměně), nakladatelství NLN, s.r.o., 2021

Ze sborového pikniku 18. 06. 2023, foto m.e.s.s.

Kalendář na červenec a srpen 2023

Bohoslužby 9:30	2.7. VP	P. Bargár
odkaz na on-line	9.7.	M. Trgalová
vysílání najdete zde:	16.7.	M. Trgalová
dejvice.evangnet.cz/ line-vysilani	23.7.	M. Trgalová
	30.7.	L. Ondra
	6.8. VP	G. Frey-Reininghaus
	13.8.	J. Plíšková
	20.8.	M. Trgalová
	27.8.	P. Gallus
	3.9.	M. Trgalová

YouTube kanál ČCE Praha – Dejvice:

youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQl2tI8Ik-Fw

Konfirmandi (11+) po prázdninách

Děti (5 - 11)

Mládež (13+)

Křesťan. služba neděle 3.9. po bohoslužbách

Děti + maminky po prázdninách

X-cátníci po prázdninách

Naši pěvci po prázdninách

Zpívání Diakonie
Stodůlky od října

Obcování po prázdninách

Biblická hodina po prázdninách

Klub poznávání po prázdninách

Staršovstvo 7.9. v 19:00

Ostatní 1.7. - 8.7. sborová dovolená (Švýcarsko)

24.8. chleby pro lidi v sociální nouzi

27.8. - 2.9. sborový pobyt dětí (Křížlice)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 27. 8. 2023.
Číslo vyjde 3. 9.. 2023.**

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz

Bankovní spojení: č. ú. 2400319773/2010, var. symboly: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103